

Det vackra och sköna.

För tusen år sedan sökte prins Vladimir den store efter en ny religion, till att hålla ihop sitt rike. En tro som kunde ena folket. Prinsen sände ut sina tjänare över världen för att söka. När delegationerna återvände gav de prinsen sina rapporter. Några hade funnit religioner som var stränga och asketiska. Andra fann trosåskådningar som var abstrakta och teoretiska. Men de sändebud som åkt till den Bysantinska huvudstaden Konstantinopel, berättade om en tro fylld av det vackra, av skönhet.

"Sedan kom vi till Konstantinopel och de förde oss till en plats där de firade gudstjänst, och vi visste inte om vi var i himlen eller på jorden, för på jorden finns inte sådan skönhet, vi vet inte hur vi kan beskriva detta; vi vet bara att Gud finns bland dem. Vi kan inte glömma det vackra."

Efter att hört om den överjordiska skönheten i den kristna gudstjänsten, bestämde prins Vladimir att kristendomen skulle bli det ryska folkets tro. Nio hundra år senare myntar den ryska författaren, Fjodor Dostojevskij uttrycket, *"skönhet skall rädda världen."*

Idag är det många i väst som söker svar i en andlighet bortom den världsbild som materialismen kan erbjuda. Upplysningens gudar möter inte vår längtan. Likt prins Vladimir söker många en ny religion. Västkyrkan frestas att möta längtan med logiska argument för tron (apologetik), eller betona kristendomens godhet (etik). Men något saknas. Är det möjligt att det som prins Vladimir fann och prins Myshkin hintar om i Dostojevskijs roman "Idioten", är det som kan leda en ny generation till Jesus? Kan kristen tro gestaltas i former av skönhet och det vackra? Kan det vid sidan av apologetik och etik, finnas en estetik som inte bara är en del av evangeliet om Jesus? Kanske till och med är själva essensen av det glada budskapet?

Brian Zahnd skriver om detta i boken "Beauty will save the world." Tanken fascinerar och griper tag i mig. I reformationen rensade vi ut mycket av det vackra i våra kyrkor. Vi förstod det inte och menade att det var vidskepelse och avgudadyrkan. Vitkalkade väggarna och satte predikstolen i centrum. På bekostnad av mysteriet i mässan, konstverk, lukter, vigvatten, ljus och andra sinnesuttryck. Bara det vi kan förstå kan vi tro på.

I mässan hade prästen läst på latin: *"Hoc est enim corpus meum, filioque"*, vilket betyder "ty detta är min lekamen, och av sonen". Folket som inte förstod latin hörde prästen läsa dessa ord som magiska besvärjelser. Brödet och vinet förtrollades. Hokus pokus filiokus. Ord som många av oss använt som barn när vi skulle trolla för föräldrar och kompisar. Bara det vi kan förstå kan vi tro på. Bort med mässoffret, det mystiska, vackra, obeskrivbara. In med det vi kan greppa och förklara. Mässan blir en minnesstund i frikyrkan. Vi klär oss i svart. Sitter på varannan bänk. I Betelkyrkan, om jag minns rätt är varannan bänk märkt på gaveln med en nattvardsbägare. För det är viktigt att vi i denna allvarstyngda stund, sitter rätt. Rak i ryggen, allvarliga miner, begravningsstämning och så ska vi minnas, vad var det nu igen? Jo just, att Jesus dog på korset. Den mest fasansfulla död, mustigt beskriven av predikanten. Inte konstigt att vi inte vill uppleva denna bedrövande stund, mer än en gång i månaden.

Luther lärde att Guds Ord rätt skall förkunnas. Utan distraktorer av det sköna och vackra. Frikyrkan, barn av sin tid, formad i folkrörelsernas era. Bönhuset en avskalad föreläsningssal, där talandet är i centrum. Förvisso uppbackad av sång och musik. Känslor som svallar, Andens tilltal som vibrerar men ändå på något sätt rationellt. Det gäller att tro och leva rätt. Till skillnad från de andra som inte följer Jesus och hans ord.

Hur får vi tag i det vackra idag? Det sköna, mysteriet vi inte kan förstå. Bara erfara, smaka. Är tron på Jesus mer en smakförnimmelse, en upplevelse likt Händels Messias, än ett rationellt försanthållande av en abstrakt idé? Att "drunkna" i Michelangelos konstverk. Fascinationen övar en solnedgång på Ölands västra udde, kanske säger mer om Gud än Luthers lilla Katekes? Eller en kändare "katekes" i vårt sammanhang: "Teologisk grund för Eumeniakyrkan" som finns att ladda ner på kyrkans hemsida och som varje rättrogen Eumenian borde känna till.

Pastor Martin

Musikcafé och vernissage

Allteftersom hösten fortgår och det blir kallare ute, så träffas vi till gemenskap och värme! Fredag 24/10 var det musikcafé med temat "Livet i alla dess färger. Från klagosång till lovsång". Delad gemenskap med våra nya musikledare Monica och Fredrik Sturzenbecker, ihop med Sven Landh.

Lördag 15/11 är det Vernissage med konst och skapande ihop med kaffeservering. Staffan Ullström, "Fågeldoktorn", som också använder fåglar som motiv i sitt skapande, främst akvareller.

Församlingsmöten

Söndagen 26/10, ihop med gudstjänsten, var det församlingsmöte. Församlingsmötet beslutade enhälligt att kalla Mario Marquez Sevilla som pastor och föreståndare! Han har fått kallelsen och har också redan svarat ja! Han går in i sin tjänst någon gång i mitten av nästa år. Protokoll från församlingsmötet följer med som bilaga i detta veckobrev.

Söndagen 16/11, kommer vi ha församlingsmöte igen och då kommer vi få mer information om fortsättningen när det gäller Marios tjänst.

På det församlingsmötet kommer vi också få en redovisning av PLG:s arbete, med information och beslut. A. Arbetet med kommunikation. B. Arbetet med administrativt stöd. C. Arbetet med barn, unga och familjer. D. Övrigt arbete inom processen

Julbord

Uskavi har haft öppet under hösten, onsdag till söndag. Och nu bjuder de in till att boka julbord och jullunch!

Guds välsignelse

Ordförande